

Дървари.

Снѣгъ се сипе, а дървари
Бързатъ къмъ гората;
Зима люта тѣхъ ги свари,
Плаши имъ сърдцата. —

Тѣ достигатъ и насичатъ, —
Тварятъ си дървата,
А задъ храстето надничатъ
Вълци къмъ колята.

Вечъ потеглиха дървари —
Близо е селото,
Но бѣда ги тѣхъ прѣвари —
Черно е теглото.

Ей завчаска завъртѣха
Брадви къмъ вълцитѣ —
Въ кръвъ полето тѣ облѣха,
Прѣснаха ги вситѣ . . .

Спи селото, спатъ дѣчица,
Грѣйна пакъ луната;
А колята — върволица —
Скърцатъ в'тъмнината

Хр. Боневъ.